

ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΥΡΩ: ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΝΟΠΙΟΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ

Η κρίση στην Ελλάδα έκανε ένα ακόμα βήμα προς το γκρεμό και μαζί της και η κρίση της ευρωζώνης. Αν δεν βρεθεί κάποια ριζική λύση, θα είναι αδύνατο να αποτραπεί η χρεοκοπία της Αθήνας και, κατά συνέπεια, η εσωτερική κατάρρευση του ενιαίου νομίσματος και της ίδιας της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι επιπτώσεις θα είναι δραματικές όχι μόνο σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο στην Ευρώπη, αλλά και εξαιτίας του αντίκτυπου στην παγκόσμια οικονομική-νομισματική και πολιτική-στρατηγική τάξη. Τα γεγονότα είναι προφανή. Η ελληνική κοινωνία δεν μπορεί πλέον να αντέξει τα αναγκαία μέτρα για την αναχαίτιση της καταστροφικής πορείας προς την πτώχευση. Στην παρούσα κατάσταση, που δεν αφήνει να διαφανούν αξιόπιστες προοπτικές ανάπτυξης και πολιτικής αλληλεγγύης, αυτά τα μέτρα δεν έχουν αποτέλεσμα, επιβαρύνουν όλο και περισσότερο μόνο τη μερίδα του πληθυσμού που έχει ήδη υποστεί τις αυστηρότερες κυρώσεις και αναπόφευκτα εκλαμβάνονται ως επιβαλλόμενα από το εξωτερικό (τη Γερμανία, την ΕΚΤ, την ΕΕ, το ΔΝΤ). Η δραματικότητα της κατάστασης τροφοδοτεί, με τη σειρά της, την απόγνωση και τον παραλογισμό, μαζί με την αναζήτηση εξιλαστήριων θυμάτων. Υπό αυτές τις συνθήκες, οποιαδήποτε παράλογη επιλογή καθίσταται δυνατή, ή και πιθανή, και ενεργοποιείται ένας ανεξέλεγκτος μηχανισμός. Για το λόγο αυτό, θεωρείται πιθανή η επιστροφή στη δραχμή, την οποία δεν επιθυμεί το 80% των Ελλήνων πολιτών, και ενώ όλοι γνωρίζουν ότι οι συνέπειες θα ήταν τόσο καταστροφικές που πρέπει να αποφευχθούν με κάθε τρόπο. Ήρθε η στιγμή να παραδεχτούμε ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει φτάσει σε αδιέξοδο. Η ανεπαρκής θεσμική δομή της δεν επιτρέπει την προοπτική μιας διακυβέρνησης σε επίπεδο νομίσματος, οικονομίας, φορολογίας και εξωτερικής πολιτικής. Για να σταματήσει η χιονοστιβάδα, η Ευρώπη πρέπει να δώσει ένα ισχυρό και σαφές μήνυμα ενότητας και αλληλεγγύης. Η αλληλεγγύη, όμως, απαιτεί πολιτική ενότητα η οποία σήμερα είναι εφικτή μόνο μεταξύ των χωρών της ζώνης του ευρώ. Επομένως, είναι καιρός να γίνει ένα μεγάλο άλμα για την αντιμετώπιση της κρίσης. Η περίπτωση της Ελλάδας απέδειξε ότι οι περικοπές και η επιβολή φόρων προκαλούν ασφυξία στην οικονομία και το χρέος αντί να μειώνεται αυξάνεται. Συνεπώς, είναι απαραίτητο να ενταχθεί άμεσα στο πλαίσιο πολιτικής συμφωνίας, τόσο η αναγκαία δημοσιονομική εξυγίανση των κρατών – υπενθυμίζοντας ότι η εποχή της ανάπτυξης μέσω χρέους εις βάρος του υπόλοιπου κόσμου έχει οριστικά παρέλθει για την Ευρώπη – όσο και η δημιουργία ενός επιτακτικού συμφώνου βιώσιμης ανάπτυξης. Είναι η ώρα της επιλογής για τις κυβερνήσεις, για τα ευρωπαϊκά κοινοβούλια και τις πολιτικές δυνάμεις, για την Ιταλία. Οι κυβερνήσεις της ευρωζώνης οφείλουν να αναλάβουν την ευθύνη της πολιτικής πρωτοβουλίας σε αυτό τον τομέα. Τα ευρωπαϊκά κοινοβούλια, και κυρίως οι εκπρόσωποι των πολιτών της ευρωζώνης, οφείλουν να προωθήσουν τη διεξαγωγή διακοινοβουλευτικών διασκέψεων, με ανοιχτή συμμετοχή των εκπροσώπων των εθνικών κοινοβουλίων, για την επεξεργασία ενός σχεδίου αναθεώρησης των ευρωπαϊκών Συνθηκών ενόψει της υλοποίησης της ομοσπονδιακής ευρωπαϊκής ένωσης. Η Ιταλία, διαμέσου της κυβέρνησης και των πολιτικών της δυνάμεων, οφείλει να ασκήσει πίεση και να προωθήσει την ιδέα της ομοσπονδίας, όπως έκαναν επιτυχώς στο παρελθόν άλλες χώρες και συγκεκριμένα η Γαλλία και η Γερμανία προκειμένου να μην παραβλεφθεί η ανάγκη να μεταφερθούν σε υπερεθνικό επίπεδο τα κυριαρχικά δικαιώματα σε κρίσιμους και αποφασιστικούς τομείς για τη διαχείριση των προβλημάτων που αντιμετωπίζουμε. Οι φεντεραλιστές οφείλουν να δημιουργήσουν ένα ισχυρό κίνημα που θα στηρίζει ένα ευρωπαϊκό σχέδιο βιώσιμης ανάπτυξης το οποίο θα κινητοποιεί όλες τις προοδευτικές δυνάμεις μέσω πρωτοβουλίας των Ευρωπαίων πολιτών. Χωρίς αυτό το στοιχείο, είναι δύσκολο οι κυβερνήσεις να παραιτηθούν από ένα μέρος της φορολογικής εξουσίας και να εκχωρήσουν στην ΕΕ τους αναγκαίους πόρους για τη χρηματοδότηση της ανάπτυξης. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να συμφιλιωθούν οι πολίτες με την ιδέα του

ευρωπαϊκού σχεδίου και να επιδιωχθούν περαιτέρω στόχοι μετεξέλιξης της ΕΕ υπό την έννοια της ομοσπονδιακής προοπτικής.

17 Μαΐου 2012

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΒΙΩΣΙΜΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Σε ένα πλήρως εξελισσόμενο παγκόσμιο περιβάλλον, το οποίο χαρακτηρίζεται από την αυξανόμενη συμμετοχή φορέων στην ανάπτυξη και απαιτεί την έλλογη και αποτελεσματική χρήση των φυσικών πόρων (τρόφιμα, ενέργεια), η Ευρώπη καλείται να εφαρμόσει μια πολιτική αυστηρού ελέγχου των πόρων μεταβάλλοντας το οικονομικό και παραγωγικό της σύστημα κατά δίκαιο και βιώσιμο τρόπο.

Οι επιλογές της Ευρώπης προσανατολίζονται προς τη σωστή κατεύθυνση, από τους σκοπούς που αναφέρονται στη Συνθήκη της Λισαβόνας μέχρι τις αποφάσεις του Συμβουλίου της Ευρώπης για το 2020. Ωστόσο, η δημοσιονομική πειθαρχία για να αποδώσει μόνιμους καρπούς θα πρέπει να στηρίζεται παράλληλα από πολιτικές που αποσκοπούν στη βιώσιμη ανάπτυξη και την απασχόληση. Η ανάπτυξη μπορεί να επιτευχθεί μόνο με επενδύσεις οι οποίες καθιστούν ανταγωνιστικές τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις και στρέφονται περισσότερο στις εξαγωγές παρά στην εσωτερική κατανάλωση, με ταυτόχρονη μείωση του κόστους ενέργειας και πρώτων υλών, πλήρη χρήση των τεχνολογιών της πληροφορίας, αξιοποίηση και διάδοση της κοινωνίας της γνώσης, αποκατάσταση της αγοραστικής δύναμης, και καταπολέμηση των φαινομένων κοινωνικού, περιβαλλοντικού και νομισματικού ντάμπινγκ.

Η σταδιακή αύξηση του κατά κεφαλήν εισοδήματος των πολιτών των αναδυόμενων οικονομιών δημιουργεί τεράστιες δυνατότητες στην Ευρώπη για την εξαγωγή προϊόντων και υπηρεσιών ποιότητας. Χωρίς τη σαφή ένδειξη ότι υπάρχει η δυνατότητα να ξεκινήσει μια νέα και διαφορετική φάση ανάπτυξης, τότε θα χαθεί η ευκαιρία να ενσωματωθεί επιτυχώς η ευρωπαϊκή οικονομία στο νέο κύκλο της παγκόσμιας οικονομίας.

Η ικανότητα παραγωγής βιομηχανικών προϊόντων με ισχυρή τεχνολογική συνιστώσα, προηγμένων υπηρεσιών και πολιτιστικών αγαθών είναι ήδη διαδεδομένη σε πολλούς τομείς και κλάδους της ευρωπαϊκής οικονομίας αλλά μόνο εάν ενταχθεί στο πλαίσιο μιας ευρωπαϊκής στρατηγικής επιλογής θα μπορεί να εξαπλωθεί, να διευρυνθεί και να βελτιωθεί.

Με την κοινή αγορά, αρχικά, και με την ενιαία αγορά, στη συνέχεια, η Ευρώπη εγκαίνιασε μακρόχρονους κύκλους διεύρυνσης. Τώρα είναι απαραίτητο να ληφθεί μια ανάλογη πρωτοβουλία ώστε να ενσωματωθεί πλήρως η Ευρώπη στη νέα παγκόσμια οικονομία. Οι προτάσεις που υποβάλλονται σε αυτή τη δύσκολη φάση της ευρωπαϊκής οικονομίας είναι συχνά προς τη σωστή κατεύθυνση αλλά όταν περιορίζονται στα μεμονωμένα εθνικά πλαίσια τότε διακυβεύεται η δυνατότητα υλοποίησής τους, η αποτελεσματικότητα και η οικονομικότητά τους.

Ακόμα και σήμερα, το κόστος της «μη ολοκληρωμένης Ευρώπης» δεν επιτρέπει να αντιμετωπιστούν με επιτυχία η κρίση και οι προκλήσεις της παγκοσμιοποίησης. Οι επενδύσεις σε έρευνα – ιδίως στον τομέα των νέων πηγών ενέργειας – αποτελούν το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα προκειμένου να γίνει κατανοητό ότι τα σχέδια που περιορίζονται σε εθνικό επίπεδο και δεν εντάσσονται στο ευρωπαϊκό πλαίσιο συνεπάγονται τεράστια σπατάλη πόρων, η οποία δεν επιτρέπεται πλέον από την αναγκαία πολιτική λιτότητας που πρέπει να δέπει τους δημόσιους προϋπολογισμούς και τις ιδιωτικές επιχειρήσεις. Το ίδιο ισχύει και για τις στρατιωτικές δαπάνες.

Είναι απολύτως αναγκαίο να δρομολογηθεί ένα περιορισμένο αλλά αποφασιστικό «Ευρωπαϊκό Σχέδιο» που θα καθορίζει την κατεύθυνση πορείας σε όλους τους οικονομικούς και κοινωνικούς φορείς της Ευρώπης. Αποτελεί πρωταρχική ευθύνη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής να προτείνει τα αναγκαία μέτρα στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στο Συμβούλιο και να τα παρουσιάσει στους πολίτες και στις πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές δυνάμεις της Ευρώπης.

Το Σχέδιο πρέπει να συμπεριλαμβάνει τις σχέσεις με τις περιοχές που συνδέονται άμεσα με την Ένωση, λόγω γεωγραφικής εγγύτητας, ιδίως τις χώρες της Μεσογείου που έχουν εξελιχθεί σημαντικά σε πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο.

Το σχέδιο επενδύσεων που είχε προταθεί με μεγάλη διορατικότητα από τον Πρόεδρο Delors πρέπει σήμερα να προταθεί εκ νέου και να οριστικοποιηθεί ώστε να δημιουργηθούν οι απαραίτητες προϋποθέσεις ανταγωνιστικότητας, περιβαλλοντικής βιωσιμότητας και κοινωνικής δικαιοσύνης, για την ανάκαμψη της Ευρώπης.

Στην Επιτροπή απόκειται να υποδείξει τα σχέδια που θα λάβουν ενίσχυση, να εγγυηθεί τη σκοπιμότητά τους, να διασφαλίσει την αυστηρή και διαφανή διαχείρισή τους. Ο ευρωπαϊκός προϋπολογισμός θα πρέπει, εν τέλει, να χρηματοδοτείται αποκλειστικά από ίδιους πόρους των οποίων τα ουσιώδη στοιχεία θα πρέπει να είναι ο φόρος επί των χρηματοοικονομικών συναλλαγών και επί των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα και ο νέος ευρωπαϊκός ΦΠΑ. Οι προτάσεις που είχαν υποβληθεί από την Επιτροπή όσον αφορά το φόρο επί των χρηματοοικονομικών συναλλαγών και το φόρο διοξειδίου του άνθρακα αποτελούν ουσιώδεις συνιστώσες του «Σχεδίου» και η υιοθέτησή τους μπορεί να εγγυηθεί τη χρηματοδότησή του.

Ο φόρος επί των χρηματοοικονομικών συναλλαγών μπορεί να χρησιμοποιηθεί με σκοπό να καταστεί κοινωνικά ανεκτή η μετάβαση του οικονομικού συστήματος μέσω αναχρηματοδότησης και σημαντικής αύξησης του Κονδυλίου για την προσαρμογή στην παγκοσμιοποίηση, επαναπροσδιορίζοντας την αποστολή του (επέκταση των προνομίων σε νέους και γυναίκες, απλοποίηση των διαδικασιών πρόσβασης), μετατοπίζοντας τουλάχιστον εν μέρει το φορολογικό βάρος από τη μη ειδικευμένη και προσωρινή εργασία στα χρηματοοικονομικά έσοδα.

Ο φόρος διοξειδίου του άνθρακα μπορεί, επίσης, να ωθήσει το οικονομικό σύστημα σε επιλογές βιωσιμότητας και είναι συμβατός με μεταβατικά μέτρα που αποσκοπούν στην επιβολή του φόρου και στα προϊόντα που εισάγονται από περιοχές οι οποίες δεν έχουν ακόμα υιοθετήσει ανάλογα μέτρα.

Η εκπόνηση του «Σχεδίου», με τα μέτρα κοινής ευρωπαϊκής φορολογίας, πρέπει να συνοδεύεται από μείωση των εξόδων που προβλέπονται από τα κράτη μέλη στους τομείς κοινής παρέμβασης.

Προκειμένου να διασφαλιστεί η μέγιστη διαφάνεια και αποτελεσματικότητα της χρήσης των πόρων είναι απαραίτητο να προβλεφθεί σε όλες τις περιπτώσεις όπου είναι δυνατόν, και σίγουρα στον τομέα των ερευνών για νέες πηγές ενέργειας, η ενεργοποίηση ειδικών προγραμμάτων και, κατά περίπτωση, φορέων υπεύθυνων για τη χρήση των κονδυλίων.

Δεδομένου ότι ο κύριος σκοπός του «Σχεδίου» είναι η ανάκαμψη των επενδύσεων, είναι σκόπιμο να προβλεφθούν σημαντικές χρηματοοικονομικές παρεμβάσεις – έστω και

με ετεροχρονισμένη εκταμίευση – μέσω ενεργοποίησης της έκδοσης ευρώ-ομολόγου, με τη συμμετοχή της ΕΤΕ στην εξέταση και τη διαχείριση των παρεμβάσεων, οι οποίες θα γίνουν μέσω ενός «Ταμείου Κεφαλαίων» το οποίο θα διατηρεί την κυριότητα των επενδύσεων που πραγματοποιήθηκαν, για το τμήμα που χρηματοδοτείται από το Σχέδιο με σκοπό τη διάθεση των πόρων στις νέες γενιές – με την έστω και ετεροχρονισμένη απόδοση αυτών των επενδύσεων.

Ενδεικτικά μεγέθη

Με το φόρο επί των χρηματοοικονομικών συναλλαγών πρέπει να ανακτηθούν περίπου 30-40 δισεκατομμύρια ευρώ πρόσθετων πόρων στον ευρωπαϊκό προϋπολογισμό για τη χορήγηση επαρκών πιστώσεων στον τομέα της έρευνας και στην αναχρηματοδότηση του «ταμείου» που συγκροτήθηκε από την Επιτροπή το 2006 για την αντιμετώπιση των δυσκολιών που προέκυψαν από την προσαρμογή της αγοράς εργασίας στην παγκοσμιοποίηση. Ο προϋπολογισμός της Ένωσης υπολογίζεται έτσι να φτάσει κοντά στο όριο του 1,27% το οποίο είχε συμφωνηθεί μεταξύ των κρατών μελών:

Στους προηγούμενους κύκλους διεύρυνσης η Ευρώπη πέτυχε να δημιουργήσει πάνω από 15 εκατομμύρια νέες θέσεις εργασίας. Το «Σχέδιο» πρέπει να οδηγήσει στη δημιουργία τουλάχιστον 20 εκατομμυρίων νέων θέσεων εργασίας, λαμβάνοντας υπόψη ότι θα κάνει ανταγωνιστικό ιδίως τον κλάδο των υπηρεσιών και θα μειώσει έτσι το σημερινό ποσοστό ανεργίας.

Το ποσό των επενδύσεων που προβλέπονται από το «Σχέδιο» πρέπει να ανέρχεται τουλάχιστον σε 300-500 δισεκατομμύρια, τα οποία θα χορηγηθούν κατά τη διάρκεια τριών-πέντε ετών. Για την έκδοση του «ευρώ-ομολόγου» ή εγγυήσεων από την Ευρωπαϊκή Ένωση απαιτείται η επιβολή ενός «φόρου διοξειδίου του άνθρακα» που θα μπορούσε να αποφέρει έσοδα ύψους τουλάχιστον 50 δισεκατομμυρίων ετησίως για την αποπληρωμή της έκδοσης του ομολόγου. Η χρήση του «φόρου διοξειδίου του άνθρακα» για τη στήριξη του σχεδίου επενδύσεων στο αρχικό στάδιο εφαρμογής δικαιολογείται πλήρως από το γεγονός ότι ο ίδιος ο φόρος θα μειωθεί σταδιακά καθώς η ευρωπαϊκή οικονομία – χάρη και στο προτεινόμενο «Σχέδιο» - θα χρησιμοποιεί πηγές ενέργειας που δεν παράγουν διοξείδιο του άνθρακα.

Στη λήξη του «Σχεδίου» η Ένωση θα διαθέτει ένα κεφάλαιο του οποίου το ύψος θα μπορούσε να ισοδυναμεί με το διπλάσιο, τουλάχιστον, ποσό της επένδυσης, εξασφαλίζοντας έτσι επαρκή στήριξη στις νέες γενιές όπως στην περίπτωση των νέων της Νορβηγίας χάρη στο «ταμείο συντάξεων» που χρηματοδοτείται από τα έσοδα του φόρου πετρελαίου: στην προκείμενη περίπτωση θα είναι τα έσοδα από τις νέες πηγές ενέργειας που ενεργοποιήθηκαν από το «Σχέδιο» με τις επενδύσεις και τις δαπάνες έρευνας. Συγκεκριμένα, το «Ταμείο Κεφαλαίων» θα μπορούσε να στηρίξει την ένταξη των νέων της Ευρώπης με σχέδια κατάρτισης για την εξάλειψη της επαγγελματικής ανασφάλειας, προώθησης της επιχειρηματικότητας των νέων και πολιτικής θητείας για τους νέους οι οποίοι μετά το τέλος των σπουδών τους εισέρχονται στην αγορά εργασίας (με βάση και την εμπειρία του προγράμματος «Erasmus»).

Μερική ή πλήρης ενεργοποίηση του «Σχεδίου» από μια ομάδα κρατών μελών

Εάν διαπιστωθούν ανυπέβλητες δυσχέρειες στη συμμετοχή όλων των κρατών, θα πρέπει να προβλεφθεί η δυνατότητα προσχώρησης μιας ομάδας κρατών, με την εφαρμογή

των κανόνων για την ενισχυμένη συνεργασία, ιδίως από πλευράς Eurogroup και των κρατών που επιθυμούν να συμμετάσχουν, όπως προβλέπεται ήδη στις πρόσφατες προτάσεις «Euro Plus» που παρουσίασε η γερμανική κυβέρνηση σχετικά με την ανταγωνιστικότητα.

**ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ (ΠΠΕ)
ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΗΣ ΛΙΣΑΒΟΝΑΣ ΑΡΘΡΟ 11.4**

Εμείς οι πολίτες της Ευρώπης προτείνουμε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή μια Πρωτοβουλία των Πολιτών της Ευρώπης (ΠΠΕ) για την υλοποίηση ενός Ευρωπαϊκού Σχεδίου βιώσιμης ανάπτυξης

ΤΙΤΛΟΣ

Για ένα Ευρωπαϊκό Σχέδιο οικολογικά, κοινωνικά και οικονομικά βιώσιμης ανάπτυξης (92 χαρακτήρες μαζί με τα κενά)

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

Ένα Ευρωπαϊκό Σχέδιο βιώσιμης ανάπτυξης – ύψους τουλάχιστον 1% του ΑΕΠ της Ευρώπης – για την ανάκαμψη της ευρωπαϊκής οικονομίας και της απασχόλησης μέσω δημόσιων επενδύσεων χρηματοδοτούμενων από την ΕΤΕ και τον ευρωπαϊκό προϋπολογισμό. (192 χαρακτήρες μαζί με τα κενά)

ΣΤΟΧΟΙ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

Η δημιουργία σε ευρωπαϊκό επίπεδο:

1. δημόσιων επενδύσεων: παραγωγή προϊόντων, προστασία δημόσιων αγαθών (ανανεώσιμες ενέργειες, έρευνα, νέες τεχνολογίες, προστασία του περιβάλλοντος, υποδομές, οικολογική γεωργία),
2. επενδύσεων: δημιουργία σταθερών και ποιοτικών θέσεων εργασίας (συμβάσεις της ΔΟΕ, Κάρτα δικαιωμάτων της ΕΕ, καταπολέμηση των δικτύων οργανωμένου εγκλήματος), στήριξη κυρίως της απασχόλησης των νέων και των γυναικών (είτε με αύξηση του κεφαλαίου του ευρωπαϊκού Ταμείου προσαρμογής στην παγκοσμιοποίηση είτε με δημιουργία νέου μέσου ευρωπαϊκής κοινωνικής πολιτικής). (483 χαρακτήρες μαζί με τα κενά)

ΦΟΡΕΙΣ ΠΡΟΩΘΗΣΗΣ

Ιταλία

Ab-Imis, ACLI, ACMOS, AEDE, AICCRE, ARCI, ASEGE, Centro studi Paralleli, Centro studi Sereno Regis, CESI, CGIL Torino-Piemonte, CISL Torino-Piemonte, Federmanager, FIDAPA, FLARE, Forum Associazioni Insegnanti, GFE To, GFE Piemonte, Giovani Democratici Torino-Piemonte, Giustizia e Libertà, Gruppo Abele-Libera, IDV Torino-Piemonte, Ist. Studi Storici G. Salvemini, Lega-COOP, MFE Torino-Piemonte, Partito radicale Torino-Piemonte, PDL-PPE, SAVT Valle d'Aosta, SIOI, Tavola della Pace, UDC giovani, UDC Torino-Piemonte, UIL Torino-Piemonte, UIL Valle d'Aosta.

Γαλλία

Γερμανία

Βέλγιο

Ισπανία

Πολωνία

Ελλάδα